Про Теокрітові я думала пісні,
Про ним оспівані жадані, любі роки,
Що кожен з них — як друг, і кожен світлоокий,
Для смертних всіх несе дари в руці святні.

І я побачила крізь сльози самітні
Прожитих мною днів нерадісні потоки,
Мого життя сумні, меланхолійні роки;
Всі кинули вони по черзі тінь мені

На душу. І нараз за спиною відчула
Містичну постать я. Назад вона рвонула
Моє волосся. Весь мій подих охолов.

І владний голос — він спитав: "Чия це сила?
Вгадай, хто держить?" — "Смерть",— рекла я. Продзвеніла,
Мов срібло, відповідь мені: "Не смерть. Любов".

Перекладач: Михайло Орест